

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Înălțării sfintei cruci

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în acest nume crede și se botează tot neamul creștinesc de pe pământ. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, în acest nume M-am făcut și Mă fac cuvânt acum, la sfârșit de timp, căci Tatăl Mă trimite să lucrez așa, dar cel ce nu înțelege crucea Mea atunci și acum, zadarnică îi este credința, zadarnic îi este botezul dacă nu vine după Mine cu viața sa așa cum au venit sfinții pe urma Mea atât cât au petrecut ei pe pământ, după ce iubirea lor se făcea în ei iubire de Dumnezeu, iubire și sfințenie în duhul, în sufletul și în trupul lor.

Cobor cu rană, cobor prin rană, și calea Mea spre om e tot mai grea, tot mai cu rană, tot mai cu durere, căci duhul rău îmi iese în cale ca să Mi-o frângă, ca să Mi-o risipească, dar Eu îi spun lui de fiecare dată când cobor că în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh cobor după om și că Tatăl este Cel ce Mă trimite, căci Eu nu fac voia Mea, ci voia Lui o fac, așa cum fiul cel credincios tatălui său lucrează. Rana coborârii Mele este grea, și nu mai găsesc alin pentru ea, și Tatăl Mi-o tot oblojește, iar calea Mi-e numai un suspin, numai o suferință și abia Mă mai ține pe ea ca să vin și ca să nu stau din venirea Mea, și cete de îngeri Mă ajută așa cum Eu le spun, căci s-a făcut cruce grea suferința Mea cea pentru coborârea Mea și numai ea mai poate birui războiul duhului potrivnic, care-Mi lovește calea, căci suferința este cu răbdare și cu suspin, și acestea se fac arme împotriva duhului potrivnic pe pământ pentru coborârea Mea acum după om.

„O, Mi-e milă de om, Fiule scump, Fiule durut și în suspinat pe calea Ta spre om”, așa îmi spune Tatăl văzându-Mi zdrobirea și rana, și mila de om îmi ajută pe cale, și omul nu-Mi cunoaște jertfa cea pentru venirea Mea de azi, și omul este nemilos cu Dumnezeu, căci nu știe omul ce este mila, nu știe ce este iubirea și mila, mila și iubirea îmbrățișate în aceeași lucrare, căci una fără alta nu poate nimic pentru Dumnezeu, între Dumnezeu și om, între om și Dumnezeu.

O, poporul Meu, Mi-e milă de tine, tată, și Mi-e milă de om, și mila Mi-e tot o suferință, și omul nu știe ce este mila Mea de el, nu știe că ea s-a făcut calea Mea de venire iarăși de la Tatăl la om, căci pe pământ e iadul tot, iadul, care stă împotriva poruncilor Mele cele pentru om și care nu-l lasă pe om să le îplinească, nu-l lasă pe om să se sfințească pentru Dumnezeu și pentru veșnicia cea cu Dumnezeu, iar Eu, Domnul, suspin cu amar și n-am ajutor de pe pământ.

O, poporul Meu, nu poate omul purta durere. El își caută numai mângâieri, și își face mângâiere din păcat, și n-are cine să-i spună și n-are cine să-l oprească de la această minciună și n-are cine să-i amintească lui de poruncile Mele cele pentru om și care trebuiesc împlinite de om pe pământ, căci Eu voiesc viața și nu moartea omului, poporul Meu, iar cel ce calcă poruncile Mele își lucrează moarte, tată.

O, cum și în ce fel să-i mai spun Eu omului să nu calce peste poruncile lui Dumnezeu? I-am dat omului și tot îi dau cartea vorbirii Mele cu tine, tată, cartea Mea de azi, și prin care aduc omului grăirea Mea cea de acum două mii de ani spre aducere aminte și toată cartea istoriei lui Dumnezeu cu omul, poporul Meu. Mă fac mereu cuvânt de viață și de pocăință pentru om și Mă așez în calea lui ca să-Mi audă și ca să-Mi vadă mila de el și să-Mi vadă așteptarea și să-Mi vadă suferința cea pentru el, căci suferă Dumnezeu și toți sfinții suferă în El pentru depărtarea de Dumnezeu a omului. Peste tot numai suferință pentru Dumnezeu lucrează omul, iar el nu mai știe că-l vede Dumnezeu, ba, din contra, el zice că nu vede și că nu știe Domnul.

O, poporul Meu, numai în mijlocul tău îmi răcoresc durerea Mea cea de la om, căci cu tine Mi-o spun, și apoi îmi așez grăirea Mea cu tine înaintea omului care uită de suferința Mea cea de

la el și care-Mi moaie biruința cea pentru el împotriva duhului cel potrivnic, care-l trage pe om de pe calea poruncilor vieții. L-am zidit pe om la început și l-am sortit să fie sfânt ca Dumnezeu și să fie locaș al odihnei lui Dumnezeu, dar el nu M-a iubit, pentru că nu M-a ascultat. După ce omul nu Mă mai ascultă el nu Mă mai iubește, căci iubirea înseamnă ascultare, și nimic altceva nu înseamnă iubirea.

Iată, taină neînțeleasă aștern înaintea ta, popor al cuvântului Meu. Omului nu-i trebuie înțelepciune, ci îi trebuie ascultare. Dacă omul vine după Mine și nu-și ia crucea, adică ascultarea, cu care să Mă urmeze în tot cuvântul Meu de peste el, atunci el se face Mie vrăjmaș, și se face luiși vrăjmaș și mai mare decât și-a fost până să vină spre Dumnezeu, căci cine pierde ascultarea își pierde înțelepciunea și apoi își pierde paza vieții, căci lipsa ascultării omului atrage pe diavolul spre el, și diavolul vine cu duhul netemerii de Dumnezeu a omului și apoi cu duhul îndoielii și apoi cu duhul necredinței dacă omul nu se întoarce cu pocăință și cu umilință pe calea ascultării de Dumnezeu, pe calea poruncilor lui Dumnezeu. O, citește în fiecare zi, odată cu rugăciunea ta citește poruncile lui Dumnezeu, fiule. Fă-ți o foiță mică și întărește-o ca să nu se rupă și scrie pe ea și citește de pe ea poruncile lui Dumnezeu, ca să nu se strice ele în tine, fiule învățat de Dumnezeu, ca să nu se strice statul lui Dumnezeu în tine, tată, că pe pământ e iadul, și de peste tot îi fură omului veghea cea pentru Dumnezeu în om, iar dacă cel ce se făgăduiește Mie nu stă bine de strajă pentru viața lui și nu are peste el străjer căruia să i se descopere în toată vremea, el este biruit de momeala diavolului, de șoapta diavolului de voia diavolului, care dă să-l tragă pe om la neascultare de Dumnezeu, la călcarea poruncilor lui Dumnezeu în om și între om și om.

E sărbătoarea crucii, poporul Meu. Crucea pe care Eu am fost ținut s-a făcut mărturisitoare, tată, s-a făcut lucrătoare ea însăși înaintea oamenilor spre mărturia dumnezeirii Mele, căci Dumnezeu a murit pe cruce pentru om, poporul Meu. O, ai grijă, tată, fie-ți milă de Domnul, căci Domnul a murit pentru om. Ai grijă, tată, de viața ta, de salvarea ta cea de la Mine, ai grijă să nu ți-o pierzi, căci Eu ți-am plătit-o acum două mii de ani, dar să n-o pierzi, fiule, ci să te lupți s-o tot câștigi zi după zi mai mult, și vei putea aceasta numai prin ascultare de poruncile lui Dumnezeu, fiule, și pe care omul le strivește în însuși trupul său încă de la începutul său, căci omul n-a ascultat de Dumnezeu, ci a ascultat de îngerul morții, care a luat ființă odată cu neascultarea omului, căci omul naște din mintea și din inima și din trupul lui duhuri rele, duhuri potrivnice lui Dumnezeu și uită omul de cruce, uită de viață, căci viața este păzită în om numai prin duhul ascultării, numai prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu pentru om. Când Eu i-am spus omului să asculte de Mine i-am spus că dacă nu va asculta va muri negreșit, și iată, neascultarea este moartea prin care moare omul cu duhul și care aduce peste el moartea trupului său apoi, dar cine se mai scoală pe pământ ca să-i spună omului că el negreșit moare prin neascultare de Dumnezeu și că păcatul făcut de el este arvuna morții lui? Iată, Eu îi spun aceasta omului. I-am spus și la început, îi spun și acum, la sfârșit, și de aceea a trebuit să vin iarăși acum pe pământ cuvânt peste om. Eu sunt începutul și sfârșitul, și după sfârșit este iarăși început, căci Eu sunt fără de sfârșit, și îl îndemn pe om să asculte așa cum Eu ascult de Dumnezeu Tatăl și sunt fără de sfârșit. Amin.

O, nu vrea omul să creadă că poate să asculte de Dumnezeu dacă voiește. O, cel ce nu ascultă, cum să creadă? O, cel ce nu crede, cum să asculte? Dar tu, poporul Meu, ascultă, tată, de Dumnezeu, căci poruncile Lui sunt viață și izbândă numai pentru cel ce crede în ele înăuntrul său, și sunt credință în cel ce le împlinește pe ele în trupul, în sufletul și în duhul său. Amin.

E sărbătoarea crucii, poporul Meu. Suferința Mea și semnul pe care am suferit acum două mii de ani pentru om s-a făcut sărbătoare de aducere aminte pentru cei ce cred împlinind poruncile lui Dumnezeu. Fericiți cei ce au ridicat lemnul crucii Mele spre slava Mea înaintea oamenilor, dar mai fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc pe el cu credință, și așa să fie acest cuvânt înăuntrul tău, fiule al poporului Meu de azi, și îți mai spun,

tată, că fiu al poporului Meu este numai cel ce împlinește ceea ce Eu îi cer și îl rog și îl învăț pe el să împlinească. Amin.

O, nu știu cum să-Mi mai întăresc cărarea și venirea, că mare este rana de pe calea Mea, mare și adâncă și mult apăsătoare și n-am cum să Mă ușurez de ea. Eu sunt Fiul durerii cea de la om. Durerea Mea cea de la om s-a făcut cruce grea pe Mine și s-a tot strâns pe ea șapte mii de ani de neascultare a omului, de moarte a omului, de păcat a omului, și poruncile vieții sunt strivite de om, strivite ca și omul care nu voiește să se uite în ele ca la Dumnezeu, căci împlinirea lor înseamnă Dumnezeu în om. Omul care îl vede pe Dumnezeu este cel ce împlinește poruncile lui Dumnezeu și este cel în care Se vede Dumnezeu și care face viață în oameni, căci are puterea Domnului în el, și se face făcător de minuni unul ca acela și se face făcător de Dumnezeu în om. Așa cruce voiesc Eu să porți tu, și s-o ridici sus să se vadă, poporul Meu. Semnul sfintei cruci făcut de omul păcătos pe trupul lui cu mâna, e slab acest semn dacă înăuntrul omului nu sunt împlinite poruncile vieții. Iată, nu mai are cine să-l gonească pe duhul rău de pe pământ și din calea omului. Numai cel ce se face locaș al poruncilor vieții, numai acela se face plânsul diavolilor, numai acela poate scoate demoni din oameni, numai acela se cheamă că are post și rugăciune, faptă sfântă și putere prin ea, și așa poate omul să-l ajute pe om pe calea cea cu viață, pe calea crucii cea dătătoare de viață peste viața omului care știe și înțelege ce înseamnă pentru om iubirea crucii. Iubirea nu este altceva decât ascultare de Dumnezeu și de tot cuvântul Lui cel pentru viața omului. Iubirea înseamnă ascultare, poporul Meu. Nu-i trebuie omului înțelepciune, ci îi trebuie ascultare, tată, căci de la ascultare vine și credința, vine și statornicia, vine toată împlinirea, tată. Nu-i trebuie omului iubire, ci ascultare îi trebuie. Eu așa îl iubesc pe Tatăl. Amin.

Iubirea dintre Mine și Tatăl să fie și între frați, și nu altfel să fie ea între frații cei mai mici ai Mei. Amin. Așa iubire ți-a hărăzit ție Tatăl, și prin ea ți-a hărăzit să te numești tu fiu al Său, poporul Meu, fiule al cuvântului Meu care te naște ca să fii și apoi să-l împlinești pe el, căci dacă nu-l împlinești, nu ești, chiar dacă ai crezut când ai auzit cuvântul lui Dumnezeu, care-i cheamă pe toți la Tatăl, pe toți, căci Dumnezeu este plin de milă pentru om. Amin.

O, ai grijă să-L mărturisești pe Dumnezeu Cel dinăuntrul tău trăitor și lucrător când tu îți faci semnul sfintei cruci pe trupul tău, fiule al cuvântului Meu. O, ai grijă, tată, să fii creștin adevărat, ca să nu faci spre osânda ta semnul crucii pe trupul tău, ca să nu-L folosești spre osânda ta pe Dumnezeu. O, ai grijă de învățătura Mea de peste tine, citește-o mereu, poporul Meu, citește-o și împlinește-o, tată, căci dacă n-o citești, o calci, tată. O, ai grijă de Dumnezeu în duhul, în sufletul și în trupul tău. Nu fi popor fără cruce, nu fi popor fără Dumnezeu. Ai grijă, fiule, căci crucea înseamnă ascultare și nu altceva înseamnă ea, ci înseamnă ascultare și sfințenie, iar voia Mea este sfințirea ta. Sfințește-te, fiule, sfințește-te, poporul Meu, căci prin sfințenie vei fi tu fiu al ascultării, fiu al iubirii, căci iubirea înseamnă ascultare, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27-09-2008